USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **O. D.,** zastoupené JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou, se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 110/LE - BE02 - BE03 - 2011 ze dne 17. 6. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 38/2011 - 29 ze dne 24. 10. 2011,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Aleně Lněničkové, advokátce, se sídlem Jandova 8, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se kasační stížností domáhá, aby byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2011, č. j. 49 Az 38/2011 - 29, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

[2] Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto skutečnosti. Vůči žalobkyni bylo v dubnu 2011 zahájeno řízení o správním vyhoštění, v rámci něhož příslušný orgán policie zjistil, že žalobkyně neopustila území České republiky poté, co jí bylo uloženo vyhoštění předchozími rozhodnutími o správním vyhoštění z let 2010 a 2011. Vzápětí poté, co byla žalobkyně zajištěna v zařízení pro zajištění cizinců za účelem vyhoštění, podala žádost o mezinárodní ochranu. V průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedla, že v letech 2000 - 2009 žila střídavě v Rusku a na Ukrajině, v říjnu 2009 odjela do Polska, kde

pobývala několik měsíců, a v České republice pobývá od března 2010. Důvodem pro její odjezd do Polska v říjnu 2009 byly potíže, které měla z důvodu zaměstnání jejího manžela v KGB. Její manžel byl v roce 1994 zabit na Jaltě, poté začala KGB žalobkyni vyhrožovat, a z toho důvodu žalobkyně střídavě žila v Rusku a na Ukrajině, aby se ukryla. Potíže s těmito osobami konkretizovala žalobkyně v pohovoru tak, že jí určité osoby telefonicky nutily ke schůzkám, měla pocit, že je sledována, a myslí si, že od ní chtěly získat informace, které mohl mít její manžel. K smrti svého manžela žalobkyně uvedla, že o jeho problémech nic nevěděla, ale někdo mu podřízl žíly a vyhodil jej ze třetího patra. Bezprostředně po jeho smrti někdo prohledal jejich byt. Smrt manžela nebyla vyšetřována, a když se žalobkyně obrátila na velitele KGB, ten jí poradil, aby se přestěhovala. I po jejím odjezdu na Ukrajinu či přestěhování do Ruska byla opět opakovaně telefonicky kontaktována. Po případném návratu do vlasti se žalobkyně obává dalších telefonátů.

[3] Na základě uvedených informací žalovaný žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy z důvodu, že žalobkyně žádost podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. O účelovosti postupu žalobkyně podle názoru žalovaného svědčila skutečnost, že jmenovaná žádost podala až po více než roku od svého vstupu na území České republiky a v pořadí až po třetím zahájeném řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně měla i předtím možnost vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů, kterou ovšem nevyužila. Tvrzení o telefonátech neznámých osob, za kterými žalobkyně vidí KGB, nebyla žalobkyně schopna blíže specifikovat a vypovídala rozporně ohledně jejich četnosti či faktu, zda ustaly při jejím opuštění místa bydliště či Ukrajiny v době, kdy odjela do Ruska za prací. Také nevysvětlila, proč žádá nyní o mezinárodní ochranu v České republice, když již od roku 2009, během jejího života v Polsku a České republice, telefonáty neznámých osob nedostává. Žalovaný považuje za nepravděpodobné, aby jí orgány její vlasti nebyly schopny dostihnout více než patnáct let po smrti jejího manžela, pokud by o to skutečně měly zájem. Žalovaný rovněž shledal, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z důvodů podle § 14a zákona o azylu. Telefonáty neznámých osob rozhodně nelze považovat za mučení či nelidské zacházení ve smyslu vážné újmy a žalovaný neshledal ani rozpor s mezinárodními závazky v případě vycestování žalobkyně.

[4] V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nesouhlasila s tím, jak žalovaný vytrhl její výpověď z kontextu a vybral pouze ty odpovědi, které následovaly po otázce, jak si představuje svůj další život v České republice, aniž by se zabýval důvody, pro které podala svou žádost o mezinárodní ochranu. Žalobkyně poukázala na to, že řízení o správním vyhoštění s ní bylo vedeno v českém jazyce bez tlumočníka, přičemž českým jazykem hovoří pouze na základní úrovni. Pokud tedy žalovaný odkazoval na to, že v řízení o správním vyhoštění žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí znemožňovala vycestování z území České republiky, uvádí žalobkyně, že takovou větu nikdy nevyjádřila, a pokud by jí byla otázka v podobném smyslu položena, pak by byla uvedla, že překážkou vycestování může být její zdravotní stav, absence dokladů a podobně. Nenapadlo by ji zřejmě, že se tím má na mysli, zda jí hrozí v případě návratu do země nějaké nebezpečí. Žalobkyně znovu zopakovala, že svou zemi opustila z obav o život a bezpečnost své osoby z důvodů, které souvisely s aktivitami jejího zesnulého manžela.

Těmito důvody se ovšem žalovaný nezabýval. Žalobkyně má za to, že její žádost neměla být posouzena podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale měla být meritorně posouzena.

[5] Krajský soud žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V něm se ztotožnil se závěry žalovaného o účelovosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Krajský soud zdůraznil, že žalobkyně připustila, že do České republiky přicestovala již v roce 2009. Její výpověď přitom nelze přičítat toliko skutečnosti, že hovoří pouze na základní úrovni, a to zejména za situace, kdy žalobkyně sama v řízení před Policií ČR odmítla účast tlumočníka z jazyka ruského, což sama vlastnoručně podepsala. Vzhledem k tomu, že se žalobkyní bylo zahájeno již třetí řízení o správním vyhoštění, považoval krajský soud za rozhodnou okolnost, že tentokrát již byla žalobkyně umístěna do zařízení pro zajištění cizinců, a právě to ji vedlo k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve snaze o legalizaci pobytu v České republice. Krajský soud má za to, že právě za tímto účelem žalobkyně uvedla nové tvrzení znalosti českého jazyka pouze na základní úrovni, které vyznívá v řízení před krajským soudem účelově. Pokud jde o prodlevu s podáním žádosti o mezinárodní ochranu, neznalost právního řádu ČR je sice do jisté míry akceptovatelná, zejména je-li cizinec donucen urychleně a mnohdy i neočekávaně opustit svou zemi v důsledku nebezpečí, jež mu hrozí na základě jeho pronásledování. Je ovšem neomluvitelné, aby žalobce na neznalost právního řádu České republiky poukazoval i více než po roce pobytu na území České republiky. Skutečnost, že se žalobkyně dozvěděla o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu údajně až po svém třetím zadržení Policií České republiky, je tedy přičitatelná pouze její nedbalosti a nijak ji neomlouvá. Krajský soud dodal, že považuje závěry žalovaného za správné i pokud jde o otázku, zda byla žalobkyně ve vlasti jakýmkoliv způsobem pronásledována či zda by jí zde hrozilo nějaké nebezpečí. Za relevantní považuje v tomto směru informace o situaci v zemi původu žalobkyně a skutečnost, že žalobkyně neuvedla ani důvody pro udělení humanitárního azylu.

[6] V kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) spatřuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, s tím, že je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu i podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka uvádí, že ji k odchodu z vlasti přinutily vážné problémy související se smrtí jejího manžela, které v kasační stížnosti znovu popsala, a následně problémy související se smrtí její přítelkyně, která byla svědkem únosu manžela stěžovatelky. Podle názoru stěžovatelky nebylo prokázáno, že by žádost o udělení mezinárodní ochrany podala proto, že by se chtěla vyhnout vyhoštění ze země, ale naopak požádala o mezinárodní ochranu zejména kvůli vážným obavám o svůj život a bezpečnost. Žalovaný hodnotil provedené důkazy nesprávně a s okolnostmi případu se nevypořádal dostatečně. Žalovaný se rovněž nezabýval tím, zda nejsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. S ohledem na tuto vadu má stěžovatelka za to, že její kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti. Stěžovatelka se včas podanou kasační stížností domáhá přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, jehož účastníkem byla (§ 103 s. ř. s.), její kasační stížnost splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 s. ř. s.). Nejvyšší

správní soud neshledal ani jiné důvody pro nepřípustnost kasační stížnosti. Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti posuzoval Nejvyšší správní soud její přijatelnost.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany, pokud tato svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele zejména tehdy, pokud (a) se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; (b) se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*; (c) je potřeba učinit tzv. *judikatorní odklon*; (d) by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele;* toto pochybení může spočívat v tom, že krajský soud *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či v tom, že krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Je přitom v zájmu stěžovatele uvést také, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů. Stěžovatelka důvod pro přijatelnost její kasační stížnosti spatřuje v tom, že se správní orgán nevypořádal s tím, že byla v zemi původu vystavena pronásledování, její manžel i přítelkyně byli zabiti a její obavy o vlastní život a bezpečnost jsou tak zcela na místě.

[9] Nejvyšší správní soud naproti tomu důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Vycházel přitom ze své ustálené judikatury k posuzování žádostí jako zjevně nedůvodných podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, od níž se při svém rozhodování neodchýlil ani krajský soud ani žalovaný.

[10] Z této předchozí rozhodovací činnosti vyplývá, že použití § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 13 a 18 směrnice Rady 2004/83/ES a čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) směrnice Rady 2005/85/ES vyžaduje třístupňový test: 1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48). To upřesnil zdejší soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, tak, že v těchto případech je správní orgán povinen se v odůvodnění vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Toto posouzení správní orgán obvykle učiní v rámci třetího kroku výše uvedeného testu, tedy při posuzování, zda byla žádost o mezinárodní ochranu podána „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či jinému vydání do ciziny.

[11] V případě stěžovatelky není sporné posouzení 1. a 2. kroku, stěžovatelce hrozilo v době posuzování její žádosti o mezinárodní ochranu vyhoštění a zároveň o udělení mezinárodní ochrany mohla požádat dříve. Stěžovatelka nezpochybňuje závěry krajského

soudu o tom, že se nemohla bránit vůči negativnímu závěru ohledně její žádosti o mezinárodní ochranu neznalostí právního řádu, a těmito úvahami se tedy nebude zabývat ani Nejvyšší správní soud. Její argumentace směřuje do posouzení, zda žádost o mezinárodní ochranu podala „pouze" s cílem vyhnout se vyhoštění, nebo učinila-li tak především z důvodu obav z možného pronásledování či vážné újmy ve své vlasti, případně proto, že u ní byly dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. V tomto ohledu má stěžovatelka za to, že krajský soud věc nesprávně právně posoudil, a že správní orgán si její tvrzení dostatečně neověřil, přičemž tato vada měla dopad na zákonnost rozhodnutí [tedy kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

[12] Nicméně, žalovaný se s otázkou hrozícího pronásledování či vážné újmy podrobně zabýval. Nejprve shledal, že tvrzení stěžovatelky o telefonátech byly velmi neurčité, dále považoval za nepravděpodobné, že by orgány ve vlasti stěžovatelky po tolika letech od smrti jejího manžela nebyly stěžovatelku schopny dostihnout, a poukázal na to, že od roku 2009 stěžovatelka telefonáty od neznámých osob nedostává. Konečně žalovaný v rozhodnutí dovodil, že telefonáty neznámých osob nelze považovat za mučení či nelidské zacházení ve smyslu vážné újmy podle zákona o azylu. Stručně, ale na základě ve spisu založených informací o zemi původu, se zabýval též dalšími možnými potížemi ve smyslu vážné újmy, například otázkou existence ozbrojeného konfliktu nebo jiných skutečností, které by mohly vést k tomu, že vrácení stěžovatelky do země původu by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[13] Jeho posouzení přitom vycházela z judikatury zdejšího soudu. Pokud jde o otázku pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, jedním z kritérií je také, zda má žadatel odůvodněný strach z pronásledování a zda jemu hrozící újma dosahuje intenzity pronásledování [§ 12 písm. b) ve spojení s § 2 odst. 8 zákona o azylu] (srov. rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119). Žalovaný shledal, že telefonické hovory ze strany neznámých osob této intenzity nedosahovaly, rovněž tak jako nedosahovaly intenzity mučení, nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu je pronásledováním závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené telefonáty by snad mohly být považovány za opatření působící psychický nátlak, nicméně stěžovatelka neuvedla, že by jí bylo konkrétně vyhrožováno, případně jiný obsah telefonátů, kromě toho, že jí neznámé osoby žádaly o schůzku za neznámým účelem. Rovněž tak by telefonáty s výhrůžkami likvidace mohly představovat hrozící vážnou újmu ve smyslu hrozícího mučení či nelidského nebo ponižujícího ponížení (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, a tam uvedenou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, konkrétně rozsudek *Altun proti Turecku*, ze dne 27. 2. 2007, stížnost č. 56760/00, § 74 - § 87; či *Jalloh proti Německu*, rozsudek velkého senátu ze dne 11. 7. 2006, stížnost č. 54810/00, § 67 - § 68). V nyní projednávaném případě se ovšem o telefonáty, kde by stěžovatelce (alespoň podle toho, co uváděla v průběhu pohovoru, kde jí svědčí břemeno tvrzení) bylo vyhrožováno například likvidací či zmrzačením, nejednalo. Stěžovatelka neuvedla ani další problémy, se kterými by se nad rámec uvedených telefonátů potýkala.

[14] Jistě je z pohledu azylu i doplňkové ochrany relevantní tvrzení, že smrt manžela stěžovatelky v roce 1994 nebyla vyšetřována a že zemřela rovněž přítelkyně, která viděla, jak manžela odvádějí, nicméně i zde se zdejší soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že od událostí uplynula dlouhá doba, během níž nebyla stěžovatelka vystavena jiným potížím než uvedeným telefonátům, a i to jen do roku 2009, kdy odjela do Polska. Za této situace se zdejší soud ztotožňuje se závěry žalovaného ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu, i ve vztahu k § 14a zákona, pokud jde o hrozbu vážné újmy v podobě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Podobně, jak ostatně konstatoval žalovaný, ze spisu ani z informací o zemi původu nevyplývají žádné okolnosti svědčící o hrozbě ozbrojeného konfliktu, trestu smrti, či porušení jiných mezinárodních závazů České republiky vyhoštěním stěžovatelky.

[15] Poslední námitka stěžovatelky směřuje proti tomu, že žalovaný se měl zabývat otázkou, zda se v jejím případě nejedná o případ hodný zvláštního zřetele a zda v tomto konkrétním případě nejsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Tutéž námitku uplatňovala stěžovatelka již v řízení před krajským soudem, který v rozsudku uvedl, že je zřejmé, že stěžovatelka žádné důvody pro udělení humanitárního azylu v průběhu řízení neuváděla a ve zkráceném řízení není povinností správního orgánu se touto otázkou zabývat. Otázka, zda v případech zjevné nedůvodnosti podle § 16 zákona o azylu je nutné zabývat se žádostí o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany, byla předmětem posuzování rozšířeného senátu v usnesení č. j. 5 Azs 6/2010 - 107 ze dne 25. 1. 2011. Rozšířený senát dospěl k závěru, že *„[ž]ádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit."* Závěr krajského soudu, že se žalovaný nemusí v rozhodnutí, kterým zamítá žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, zabývat otázkou, zda by měl být udělen humanitární azyl, tedy není v souladu s judikaturou zdejšího soudu. Rovněž tak žalovaný pochybil, pokud ve vztahu k této formě mezinárodní ochrany své rozhodnutí nikterak neodůvodnil. Pokud by vyvstávaly jakékoli pochyby o tom, zda v případě stěžovatelky mohl být udělen humanitární azyl, bylo by namístě rozhodnutí žalovaného zrušit, aby ten v mezích svého správního uvážení rozhodl i ve vztahu k humanitárnímu azylu.

[16] V tomto případě ovšem krajský soud doplnil, že ze skutečností předestřených stěžovatelkou v projednávané věci nevyšly najevo žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro účely humanitárního azylu. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, zdejší soud uvedl, že *„[s]mysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní" azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup - zde poskytnutí azylu - vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě*

ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu - sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory - ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly." V daném případě dává Nejvyšší správní soud za pravdu krajskému soudu, že žádné z okolností, jež by naznačovaly možnost udělit humanitárního azylu, stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla, ačkoliv na ně byla dotazována a ačkoliv žalovaný v řízení nepochybně zjišťoval, zda zde nemohou být důvody hodné zvláštního zřetele („*Měla jste do odchodu ze země nějaké jiné problémy, než výše uvedené?*", tedy kromě problémů se státními orgány, úřady, soudy, policií, armádou či kromě problémů kvůli své rase, náboženství a podobně; „*Do jaké situace byste se dostala v případě návratu do vlasti?*", „*Jaký je Váš zdravotní stav?*"). Jediné problémy zmiňované stěžovatelkou, tedy výše uvedené telefonáty od neznámých osob, přitom byly žalovaným hodnoceny v rámci posouzení azylu a doplňkové ochrany. I Nejvyšší správní soud tedy shledal, že v řízení nebyly uvedeny ani nevyšly najevo skutečnosti, které by naznačovaly možnou aplikaci § 14 zákona o azylu. Za této situace mu nezbývá než konstatovat, že vada, spočívající v neodůvodnění jedné z forem mezinárodní ochrany, v daném případě nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[17] Vzhledem k tomu, že ustálená judikatura poskytuje odpovědi na otázky namítané stěžovatelkou a že krajský soud se podle zdejšího soudu nedopustil zásadního pochybení, které by mělo dopad na hmotně-právní postavení stěžovatelky, odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti zástupkyní ustanovena JUDr. Alena Lněničková, advokátka, se sídlem Jandova 8, Praha 9. Této zástupkyni stěžovatelky přiznal zdejší soud v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 2100 Kč, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Zástupkyně požadovala také odměnu za převzetí zastoupení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na rozdíl od § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky vyžaduje také první poradu s klientem, kterou ustanovená zástupkyně nedoložila. Nejvyšší správní soud tedy úkony zástupcem stěžovatele deklarované posoudil jako jeden úkon právní služby a za něj přiznal odměnu. Zástupkyně soudu sdělila, že není plátcem daně z přidané hodnoty. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu